

PATRICK MELROSE-ROMANERNE

EDWARD ST AUBYN

PRESSEN OM BIND I

♥♥♥♥♥♥ *Politiken*

★★★★★ *Berlingske*

★★★★★
Jyllands-Posten

*Moders
mælk
Til sidst*

GADS FORLAG

Edward St Aubyn

PATRICK MELROSE-ROMANERNE

II

Moders mælk
Til sidst

PÅ DANSK VED CAMILLA CHRISTENSEN

GADS FORLAG

Moders mælk copyright © Edward St Aubyn, 2005

Til sidst copyright © Edward St Aubyn, 2011

Oversat fra engelsk efter *Mother's milk, At last*

Dansk udgave copyright © 2015 Gads Forlag

1. udgave, 1. oplag

Omslag: Imperiet/Harvey Macaulay efter originalomslag af Stuart Wilson

Bogen er sat med Sabon hos BogGrafisk og trykt hos Bookwell, Finland

ISBN 978-87-12-05061-2

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copydan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

www.gad.dk

INDHOLD

Moders mælk 7

Til sidst 255

AUGUST 2001

NÅR PATRICK OM DAGEN hørte den ulykkelige hunds gøen genlyde fra den anden side af dalen, forestillede han sig sin nabos stridhårede schæfer, der løb frem og tilbage langs bambushegnet omkring gårdspladsen, hvor den var lukket inde, men nu, midt om natten, tænkte han i stedet på det rum, som ekkoerne af bjæffende og hylende lyde udvidede sig og opløstes i. Det at have huset fyldt med mennesker forstærkede hans ensomhedsfølelse. Der var ingen, han kunne gå til, bortset muligvis – eller snarere umuligvis – fra Julia, der ligesom sidste år var på besøg.

Han var som sædvanlig for træt til at læse og for rastløs til at sove. Tårnet af bøger på natbordet så ud, som om der var noget til enhver sindstilstand, bortset fra den tilstand af urolig fortvivlelse, han hele tiden befandt sig i. *The Elegant Universe* gjorde ham nervøs. Han ville ikke læse om rummets krumning, når han i forvejen for sit udmattede blik så loftet vride og sno sig. Han ville ikke tænke på neutronerne, der strømmede gennem hans kød – kødet virkede i forvejen temmelig sårbart. Han var begyndt på Rousseaus *Bekendelser*, men var til sidst nødt til at lægge den fra sig. Han var allerede så plaget af forfølgelsesvanvid, at han ikke kunne rumme mere. En roman, der angiveligt var en dagbog skrevet af en af kaptajn Cooks officerer på dennes første rejse til Hawaii, men som var for godt researchet til på nogen måde at give en fornemmelse af levet liv. Efter at have lidt under beskrivelserne af de små variationer i

stemplerne, beskøjterne var præget med, var Patrick begyndt at føle sig alvorligt nedtrykt, men da endnu en fortælling, skrevet af en af den første fortællers efterkommere, som levede i Plymouth i det enogtyvende århundrede og var på ferie i Honolulu, dannede et latterligt kontrapunkt til den første fortæller, følte han, at han var ved at blive sindssyg. To værker, det ene fortalte saltets historie og det andet historien om hele verden siden 1500 f.v.t., kæmpede om den nederste plads i bunken.

Og som sædvanlig havde Mary lagt sig til at sove sammen med Thomas og efterladt Patrick splittet mellem beundring og forladthedsfølelse. Mary var en så opofrende mor, fordi hun vidste, hvordan det følte ikke at have en sådan. Patrick vidste også, hvordan det følte, og som tidligere modtager af Marys overdrevne moderlighed måtte han af og til minde sig selv om, at han ikke længere var noget barn, og sige til sig selv, at der var rigtige børn i huset, som endnu ikke var vant til rædsel; af og til var han nødt til at give sig selv en gevaldig opsang. Ikke desto mindre ventede han forgæves på, at faderskabet skulle modne ham. At være omgivet af børn bragte ham udelukkende nærmere hans egen barnlighed. Han følte sig som en mand, der frygtede at sejle ud af havnen, fordi han vidste, at der under dækket på hans imponerende yacht kun gemte sig en snavset lille totaktsmotor: frygte og trænge, frygte og trænge.

Kettle, Marys mor, var kommet samme eftermiddag og havde som sædvanlig straks fundet en anledning til at småskændes med sin datter.

“Hvordan gik flyveturen?” spurgte Mary høfligt.

“Frygteligt,” sagde Kettle. “Der sad et skrækkeligt kvindemenneske ved siden af mig i flyet, og hun var vanvittig stolt af sine bryster og blev ved med at stikke dem ind i ansigtet på sit barn.”

“Det hedder at amme, mor,” sagde Mary.

“Tak, min skat,” sagde Kettle. “Jeg ved godt, det er meget moderne, men da jeg fik børn, handlede det om at få sin figur tilbage. Man skulle kunne gå til fest og se ud, som om man aldrig havde

været gravid i stedet for at løbe rundt med bare, dinglende bryster – de skulle i hvert fald ikke være blottede for at amme.”

Som sædvanlig stod glasset med Temazepam på hans natbord. Han havde helt klart det problem med sovepiller, at de ikke var stærke nok. Bivirkningerne – hukommelsestab, dehydreringen, tømmermændene, truslen om mareridtsagtige abstinenser – de indfandt sig med usvigelig sikkerhed. Det var kun søvnen, der manglede. Han blev ved med at spise pillerne for at slippe for abstinenserne. Han kunne fra en fjern fortid huske en indlægsseddel, der fortalte, at man højst måtte tage pillerne i tredive dage i træk. Han havde taget dem hver eneste aften i tre år og i større og større doser. Han var – som folk sagde, når de mente det modsatte – ‘helt indstillet på’ at måtte gennemgå en periode med forfærdelige lidelser, men det var altid lidt ubejligt. Enten havde et af børnene fødselsdag, eller også skulle han i retten og havde tømmermænd i forvejen, hvis da ikke en anden omfattende pligt krævede, at han ikke led af hallucinationer og stærk angst. I morgen kom hans mor for eksempel til frokost. Begge mødre på samme tid: ikke en ideel situation til endnu en psykose.

Og alligevel huskede han stadig med glæde den tid, hvor endnu en psykose havde været hans yndlingsbeskæftigelse. Han tilbragte sit andet år på Oxford med at betragte blomsterne pulsere og dreje rundt. Det var i løbet af den sommer fuld af foruroligende eksperimenter, at han havde mødt Julia. Hun var lillesøster til en kedelig mand fra samme opgang som han selv på Trinity. Patrick var allerede i de indledende faser af et svampetrip og havde i første omgang afvist hans teinvitation, men fik gennem den halvåbne dør øje på en køn pige af den slags, der får én til at tabe hovedet, og som sad på vinduesbænken med armene om knæene. Han ombestemte sig, sagde ja til en ‘hurtig kop te’ og tilbragte de næste to timer med som en anden idiot at stirre på den urimeligt dejlige Julia med de rosenrøde kinder og mørkeblå øjne. Hun var iført en hindbærfarvet T-shirt, der viste brystvorterne, og falmede cowboybukser med flænger nogle få

centimeter under baglommen og over højre knæ. Han svor ved sig selv, at han ville forføre hende, når hun blev gammel nok, men hun kom hans frygtsomme beslutning i forkøbet og forførte ham allerede samme aften. De havde elsket i time-lapse, i slowmotion og teknisk set ulovligt (hun fyldte først seksten ugen efter). De var faldet opad, forsvundet i kaninhuller, havde set ure gå baglæns og var løbet fra politifolk, der ikke var efter dem. Da de tog til Grækenland, hjalp han til med at fylde sit yndlingsgemmested, mellem hendes ben, med syretrip. Han troede, at livet fra da af ville blive en lang række af eventyr, men nu forekom deres famlende elskovsekstase ham at være et mirakel af frihed, der hørte en svunden verden til. Intet var nogen-sinde siden blevet så spontant intimt, især ikke, blev han ved med at minde sig selv om, samtalerne med den hårdere og mere tørre udgave af Julia, der lige nu boede i hans hus. Ikke desto mindre befandt hun sig lige henne ad gangen, såret, men stadig smuk. Skulle han gå ind til hende? Skulle han løbe den risiko? Skulle de sammen forsøge at hæve sig til fortidens højder? Ville intensiteten vende tilbage, så snart deres kroppe slyngede sig om hinanden? En vanvittig ide. Han skulle forbi det værelse, hvor Robert, den søvnløse, iagttagende galning, lå, forbi den maniske Kettles værelse, forbi Marys værelse, Mary, der vogtede som en guldsmed lige over søvnens overflade af frygt for at overse selv den mindste antydning af uro hos sin mindste, og derefter ind i Julias værelse (hjørnet af hendes dør skrabede mod gulvet), der sikkert allerede var invaderet af hendes datter, Lucy. Han var, som sædvanlig, paralyseret af lige stærke, modsatrettede kræfter.

Alting var som sædvanlig. Sådan var depression: at sidde fast, klynge sig til en forældet udgave af sig selv. Om dagen, når han legede med børnene, var han meget tæt på at være den, han så ud til at være – en far, der legede med sine børn – men om natten var han enten plaget af nostalgiske følelser eller krympede sig af selvforagt. Hans ungdom var spænet fra ham i Nike Air Max-løbesko (det var kun Kettles ungdom, der stadig fløj rundt i bevingede sandaler) og

havde efterladt en støvsky og en samling imiterede antikviteter. Han forsøgte at minde sig selv om, hvordan hans ungdom i virkeligheden havde været, men det eneste, han kunne huske, var overfloden af sex og følelsen af potentiel storhed, der, efterhånden som hans perspektiv nærmede sig nutiden, blev erstattet af fraværet af sex og følelsen af spildt potentiale. Frygte og trænge, frygte og trænge. Måske skulle han tage tyve milligram Temazepam. Når han drak en masse rødvin til aftensmaden, kunne fyrre milligram sommetider give et par timers søvn; ikke den vidunderlige glemsel, han trængte til, men en svedig, turbulent søvn hjemstøt af mareridt. Faktisk var søvn mindst af alt det, han havde behov for, når den førte ind i den slags drømme: bundet til en stol i hjørnet af et rum, mens han så sine børn blive tortureret og skreg forbandelser mod torturbøddlen eller tiggede ham om at holde op. Der var også en slankeudgave, et mareridt light, hvor han kastede sig ind foran sine sønner lige i tide til at få sin krop flået op af geværid eller sønderlemmet af glubsk trafik. Når han ikke blev vækket af den slags chokerende billeder, døsede han drømmeløst, men vågnede efter et par minutter og gispede efter luft. Prisen, han betalte for den bedøvelse, han havde brug for til at kunne falde hen, var, at hans vejrtrækning standsede, indtil en udrykningstjeneste dybt inde i hjernen sendte en hylende ambulance til frontallapperne og ruskede ham vågen igen.

Hans drømme, der var slemme nok i sig selv, fik næsten altid et defensivt analytisk efterspil. Hans ven Johnny, der var børnepsykolog, havde sagt, at det var 'klardrømme', hvor den drømmende var bevidst om, at han drømte. Hvad var det, han beskyttede sine børn mod? Naturligvis mod sin egen følelse af at blive tortureret. Drømmen i drømmen-seminarerne nåede altid frem til den slags fornuftige konklusioner.

Han var ganske rigtigt besat af at forsøge at forhindre giftstrømmen i at nå fra den ene generation til den anden, men han følte allerede, at det var mislykkedes for ham. Han var fast besluttet på

ikke at påføre børnene sin egen form for lidelse, men kunne ikke beskytte dem mod konsekvenserne af den. Patrick havde begravet sin far for tyve år siden og tænkte meget sjældent på ham. Selv når David var venligst, havde han været uforskammet, kold, sarkastisk, let at kede – havde tvangsmæssigt hævet barren i sidste øjeblik for at sikre sig, at Patrick slog skinnebenet. Det ville have været for skamløst af Patrick at blive en katastrofal far, lade sig skille eller gøre sine børn arveløse. I stedet var børnene nødt til at leve med de desperate, søvnløse konsekvenser af netop det. Han vidste, at Robert havde arvet hans natteangst, og nægtede at tro, at forklaringen på det var, at der eksisterede et gen for natteangst. Han huskede, at han havde talt uophørligt om sin søvnløshed i en periode, hvor Robert havde ønsket at efterligne ham i et og alt. Med en blanding af skyldfølelse og tilfredshed – og skyldfølelse over sin tilfredshed – lagde han også mærke til Roberts gradvise skift fra indføling og loyalitet til had og foragt over for Eleanor og hendes filantropiske grusomhed.

Det var trods alt en stor lettelse, at de ikke skulle se familien Packer i år. Josh var blevet taget ud af skolen i tre uger og var kommet ud af vane med at lade, som om han og Robert var bedstevenner. I den periode af berusende frihed havde Patrick og Robert mødt Jilly i Holland Park og fået at vide, at hun og Jim var ved at blive skilt.

“Diamanterne glimter ikke længere,” indrømmede hun. “Men i det mindste får jeg lov til at beholde dem,” tilføjede hun med et triumferende lille hvin. “Det er forfærdeligt, at Roger er blevet sat i fængsel. Har I ikke hørt det? Det er et åbent fængsel, et af de fine. Men det er ikke specielt rart, vel? De snuppede ham for bedrageri og skattesnyd. Dybest set fordi han gjorde det, alle andre gør, han slap bare ikke godt fra det. Christine er gået helt i spåner med to børn og det hele. Hun har ikke engang råd til en nanny. Jeg sagde til hende: ‘Bliv skilt, det virker ret forfriskende.’ Men jeg glemte, at hun jo ikke får et stort underholdsbidrag. Jeg ved ikke, hvor forfriskende det er, når der ikke følger en formue med. Jeg lyder forfærdelig, ikke? Men

man er nødt til at være realistisk. Lægen har givet mig nogle piller, så jeg ikke kan lade være med at snakke. I må hellere bare gå, ellers hænger I hele dagen på mig, der kværner løs. Er det ikke pudsigt at tænke på, at vi sidste år alle sammen sad ved poolen i St. Trop og morede os, og at alle nu er gået hver til sit? Men vi har jo stadig vores børn, ikke sandt? Det er det vigtigste. Glem nu ikke, at Josh stadig er din bedste ven,” råbte hun til Robert, da de gik.

Thomas var begyndt at tale i løbet af det sidste år. Hans første ord var ‘lys’, snart efterfulgt af ‘nej’. Alle stemninger opløstes og blev erstattet af andre på en så overbevisende måde, at det var svært at huske begyndelsen, hvor han ikke så meget talte for at fortælle en historie som for at opdage, hvordan det var at bevæge sig fra tavsheden ind i ordene. Forbløffelse blev gradvis erstattet af begær. Han var for eksempel ikke længere forbløffet over at se, men over at se det, han ville have. Han fik øje på en kost flere hundrede meter længere henne ad gaden, før de andre så meget som havde lagt mærke til gadefejernes selvlysende vest. Støvsugere blev forgæves gemt bag døre; begæret havde givet ham røntgensyn. Ingen kunne have et bælte på, når han var i lokalet; det blev beslaglagt og brugt til en dunkel leg, hvor Thomas med et højtideligt udtryk i ansigt svingede spændet rundt, mens han brummede som en maskine. Når de en sjælden gang kom ud af London, snusede Thomas’ forældre til blomsterne og beundrede udsigten, mens Robert ledte efter gode klatretræer, og Thomas, der endnu ikke var langt nok fra naturen til at dyrke den, spændede hen over plænen til snoningerne på en haveslange, der lå næsten usynlig i det uklippede græs.

Thomas havde været til sin første fødselsdagsfest ugen før og var blevet overfaldet for første gang. Uro i den anden ende af stuen fangede pludselig Patricks opmærksomhed. Thomas, der havde stolpret rundt med sin trækanin i en snor, var lige blevet skubbet omkuld af Eliot, en stor tamp fra legestuen, der flåede snoren ud af hånden på ham. Thomas udstødte et indigneret skrig og begyndte så at græde.

Bøllen traskede triumferende væk med den svajende kanin klaprende efter sig på ujævne hjul.

Mary bøjede sig ned og løftede Thomas op. Robert kom hen for at se, om han var OK, og fortsatte så hen for at generobre kaninen.

Thomas sad på skødet af Mary og holdt hurtigt op med at græde. Han så tankefuld ud, som om han prøvede at få den nye oplevelse, at blive overfaldet, til at få plads i hans erfaringsverden. Så vrikkede han fra Marys knæ ned på gulvet igen.

“Hvem er det forfærdelige barn?” spurgte Patrick. “Jeg tror aldrig, jeg har set så ondskabsfuldt et fjæs. Han ligner formand Mao på steroider.”

Inden Mary kunne nå at svare, kom bøllens mor hen til dem.

“Det må I undskylde,” sagde hun. “Eliot er meget konkurrenceorienteret, han ligner sin far. Jeg bryder mig ikke om at undertrykke al den energi og fremdrift.”

“Det satser du så på, at retssystemet sørger for,” sagde Patrick.

“Han kan bare lige prøve på at vælte *mig*,” sagde Robert og gjorde nogle kampsportsagtige bevægelser.

“Lad os nu ikke overdrive den kaninsag,” sagde Patrick.

“Eliot,” sagde tampens mor i et temmelig utroværdigt tonefald: “Giv Thomas kaninen tilbage.”

“Nej,” knurrede Eliot.

“Jamen dog,” sagde hans mor, tydeligt tilfreds med hans stædighed.

Thomas havde rettet opmærksomheden mod en ildrager, som han støjende trak op af spanden. Det gik op for Eliot, at han havde stjålet det forkerte, så han lod kanin være kanin og gik efter ildrageren. Mary tog kaninsnoren, rakte den til Thomas og lod Eliot stå og dreje rundt om sig selv ved siden af spanden, ude af stand til at beslutte, hvad han skulle slås for. Thomas tilbød kaninsnoren til Eliot, men han afviste den og stavrede hen til sin mor, mens han græd hjerteskræende.

“Vil du have ildrageren?” spurgte hun overtalende.

Patrick håbede, at han kunne håndtere vanskeligere situationer klogere med Thomas, end han havde gjort med Robert, og at han undgik at overføre sine egne bekymringer og tanker til ham. Barren blev altid hævet i sidste øjeblik. Han var så træt nu. Barren altid hævet ... selvfølgelig ... han ville mene, at ... han jagtede sin egen hale ... hunden gøede på den anden side af dalen ... den indre og den ydre verden banede sig vej ind i hinanden ... han var lige ved at falde i søvn ... muligvis drømme ... fuck det. Han satte sig op og tænkte tanken til ende. Ja, selv den mest oplyste opdragelse havde en skyggeside. Selv Johnny (men han var jo også børnepsykolog) bebrejdede sig selv, at han fik sine børn til at tro, at han virkelig forstod dem, at han vidste, hvad de følte, inden de selv var klar over det, at han kunne aflæse deres ubevidste impulser. De levede i et panoptisk fængsel skabt af hans medleven og ekspertise. Han havde stjålet deres indre liv. Måske ville Patrick vise størst omsorg ved at bryde med sin familie og derved tilbyde børnene en brutal, gedigen katastrofe. Alle børn var før eller siden nødt til at kæmpe sig fri. De kunne lige så godt få en hård mur at sparke mod, en høj vippe at springe fra. Du godeste, han var virkelig nødt til at få lidt søvn.

Efter midnat var den vidunderlige doktor Zemblarov aldrig ude af hans tanker. Han var bulgarer, praktiserede i den nærliggende landsby og talte et ekstremt hurtigt engelsk med voldsom accent. “I vores kultur har vi kun det her,” sagde han, mens han underskrev en omfattende recept, “*la pharmacologie*. Hvis vi levede i *Pacifique*, kunne vi måske danse, men for os er der kun den kemiske manipulation. Når jeg for eksempel rejser til Bulgarien, tager jeg *de l’amphetamine*. Jeg kører og kører og kører, jeg besøger min familie, jeg kører og kører og kører, og jeg kommer tilbage til Lacoste.” Sidste gang havde Patrick tøvende bedt om flere sovepiller, og doktor Zemblarov havde bebrejdet ham, at han var så tilbageholdende. “*Mais il faut toujours demander*. Dem tager jeg selv, når jeg rejser. *L’administration* vil

begrænse det til tredive dage, så jeg skriver ‘en om aftenen og en om natten’. Det passer selvfølgelig ikke, men så undgår du at komme så tit. Jeg udskriver også noget til dig fra en anden familie – hypnotika! Vi har også barbiturat-familien,” tilføjede han med et taknemmeligt smil, mens pennen kredsede over papiret.

Der var ikke noget at sige til, at Patrick altid var træt og kun kunne bidrage til børnepasningen med kortvarige indsatser. I dag havde Thomas haft smerter. Flere tænder kæmpede sig vej op gennem hans ømme gummer, kinderne var røde og hævede, og han styrtede rundt og ledte efter noget, der kunne aflede ham. Til aften havde Patrick omsider bidraget med en hurtig tur rundt i huset. Deres første stop var stikkontakten på væggen under spejlet. Thomas så længselsfuldt på den og kom så sin far i forkøbet ved at sige: “Nej, nej, nej, nej, nej.” Han rystede alvorligt på hovedet, mens han stablede så mange nejer, han var i stand til, op mellem sig selv og stikkontakten, men begæret skubbede hurtigt samvittigheden til side, og han kastede sig frem mod stikkontakten og improviserede et hanstik med sine små, våde fingre. Patrick greb fat i hans arme, løftede ham op og fortsatte videre hen ad gangen. Thomas skreg i protest og tildelte sin fars testikler et par hårde spark.

“Lad os gå hen og kigge på stigen,” gispede Patrick med en følelse af, at det ville være urimeligt at tilbyde ham noget mindre farligt end at blive slået ihjel af et elektrisk stød. Thomas genkendte ordet ‘stige’ og faldt til ro, fordi han vidste, at den skrøbelige, malingplettede aluminiumsstige i fyrrummet havde sit eget potentiale for tilskadekomst og død. Patrick holdt ham let om livet, mens han som en abe klatrede op ad trinene og var lige ved at vælte stigen ned over dem begge to. Da Thomas blev løftet ned på gulvet, stak han vaktende i vildt løb og tumlede hen mod fyret. Patrick fangede ham og forhindrede ham i at brase ind i vandvarmeren. Han var totalt udmattet. Han havde fået nok. Han havde i sandhed hjulpet til med børnepasningen. Nu trængte han til en ferie. Han stavrede tilbage til stuen, mens hans søn vred sig i hans arme.

“Hvordan går det?” spurgte Mary.

“Helt færdig,” sagde Patrick.

“Det undrer mig ikke. Du har haft ham i halvandet minut.”

Thomas spændede hen mod sin mor og snublede i sidste øjeblik. Mary greb ham, inden hans hoved ramte gulvet og stillede ham op på fødderne igen.

“Jeg fatter ikke, hvordan I klarer jer uden en nanny,” sagde Julia.

“Jeg ved ikke, hvordan jeg skulle klare at have en. Jeg har altid haft lyst til selv at passe mine børn.”

“Sådan er der nogle, der bliver, når de får børn,” sagde Julia. “Jeg må tilstå, at det ikke skete for mig, men jeg var også meget *ung*, da jeg fik Lucy.”

For at vise de andre, at også hun blev skør i det solsvedne Syden, var Kettle iført en turkisfarvet silkejakke og et par citrongule hørbukser, da hun kom ned til aftensmaden. Resten af husets beboere var stadig iført svedplettede bluser og kakishorts og lod hende være det, hun gerne ville være: en ensom martyr for sine egne høje standarder.

Thomas slog hænderne for ansigtet, da hun trådte ind.

“Åh, hvor er det sødt,” sagde Kettle. “Hvad er det, han laver?”

“Han gemmer sig,” sagde Mary.

Thomas flyttede hænderne og kiggede på de andre med vidåben mund. Patrick vaklede baglæns i forbløffelse over, at han dukkede op igen. Det var Thomas’ nye leg. For Patrick virkede det som verdens ældste leg.

“Det er rart, at han gemmer sig her, hvor vi alle sammen kan se ham,” sagde Patrick. “Jeg gruer for det øjeblik, hvor han begynder at tænke, at det nok kræver, at han forlader rummet.”

“Han tror, at vi ikke kan se ham, fordi han ikke kan se os,” sagde Mary.

“Jeg må indrømme, at jeg godt forstår ham,” sagde Kettle. “Jeg ville også ønske, at andre så verden på samme måde som mig.”

“Men det ved du godt, at de ikke gør,” sagde Mary.

“Ikke altid, min ven,” sagde Kettle.

“Jeg er ikke så sikker på, at det handler om det selvcentrerede barn og den veltilpassede voksne,” sagde Patrick og begik den fejl at teoretisere. “Thomas ved godt, at vi ikke ser verden på samme måde, som han gør, ellers ville han ikke le. Det sjove ligger i skiftet af synsvinkel. Han tror, at vi ser det fra hans synsvinkel, når han holder sig for øjnene, og skifter tilbage til vores egen, når han flytter hænderne. Det er os, der sidder i saksen.”

“Ærligt talt, Patrick,” beklagede Kettle sig. “Du gør altid alting så intellektuelt. Han er jo bare en lille dreng, der leger en leg. Apropos at gemme sig,” sagde hun med en mine som en, der overtager rattet fra en fuld chauffør, “kan jeg huske, at jeg rejste til Venedig med far, inden vi giftede os. Vi forsøgte at være diskrete, for dengang blev det forventet, at man gjorde sig lidt umage. Men det første, der skete, var selvfølgelig, at vi mødte Cynthia og Ludo i lufthavnen. Vi besluttede at opføre os nogenlunde ligesom Thomas og lade, som om de ikke kunne se os, hvis vi lod være med at se på dem.”

“Fungerede det?” spurgte Patrick.

“Tværtimod. De kaldte på os, så det kunne høres i hele lufthavnen. Jeg havde regnet med, at det var temmelig tydeligt, at vi ikke ønskede at blive set, men takt var ikke Ludos stærke side. Og vi holdt selvfølgelig masken.”

“Men Thomas vil gerne blive set, det er det bedste,” sagde Mary.

“Jeg siger jo ikke, at det var nøjagtig samme situation,” sagde Kettle med en lille irriteret sprutten.

“Hvad betyder ‘at holde masken’?” havde Robert spurgt Patrick på vej ind til middagen.

“Det er det, Kettle gør hele tiden,” svarede han og håbede halvvejs, at hun hørte det. Det gjorde det heller ikke bedre, at Julia behandlede Mary så uvenligt. Ikke fordi det ville have gjort det bedre, hvis hun havde behandlet hende venligt. Hans loyalitet over for Mary kunne der ikke sættes spørgsmålstegn ved (eller kunne der?). Det egentlige

spørgsmål var, om han kunne holde til at undvære sex så meget som et sekund længere. I modsætning til hans ungdoms hæmningsløse appetit havde hans trang nu noget tragisk over sig; det var trangen til lyst, en metatrang, behovet for at have lyst. Spørgsmålet var nu mere, om han overhovedet var i stand til at holde liv i en erektion, snarere end om han kunne slippe af med den forbandede ting. Samtidig med at trangen skulle dyrke det enkle, måtte den opsøge genstanden for sit begær for at skjule sin tragiske natur. Det var ikke en trang til noget, han godt kunne få, men til evner, han aldrig ville få tilbage. Hvad skulle han gøre, hvis han fik Julia? Undskyldte sig med, at han var så udmattet, selvfølgelig. Undskyldte sig med, at han var for ophængt. Han befandt sig (få luft for det, min ven, det vil gøre dig godt) i en midtvejskrise og alligevel ikke, for en midtvejskrise var en kliché, en sproglig sovepille, der skulle lulle en erfaring i søvn, og den erfaring, han gjorde sig, var stadig lysvågen – klokken halv fire om morgenen, for fanden.

Han kunne overhovedet ikke acceptere det: den indskrænkede horisont, de svækkede evner. Han nægtede at købe de briller med hinkestensglas, hans mr. Magoo-lignende nærsynethed krævede. Han afskyede den svampede vækst, der tilsyneladende havde invaderet hans blodbaner og gjort alting plumret. Det indtryk af skarphed, det af og til stadig lykkedes ham at give, beroede på en illusion. Når han sagde noget, var det som at lægge et puslespil, han havde lagt hundredvis af gange før; han huskede kun det, han havde gjort før. Han nåede ikke længere frem til nye erkendelser. De tider var forbi.

Længere henne ad gangen hørte han Thomas begynde at græde. Lyden føltes som sandpapir mod nerverne. Han ville gerne trøste Thomas. Han ville gerne trøstes af Julia. Han ville gerne have, at Mary blev trøstet af at trøste Thomas. Han ville gerne have, at alle havde det godt. Han kunne ikke holde det ud længere. Han kastede dynen til side og gik frem og tilbage i værelset.

Thomas faldt hurtigt til ro, men hans gråd havde fremkaldt en

reaktion, Patrick ikke havde kontrol over. Han ville ind til Julia. Han ville forvandle sit livs lille nyttehaver til en eng fuld af lysende valmuer. Han åbnede langsomt døren, mens han løftede den på hængslerne, så den ikke knirkede. Han lukkede den igen, mens han holdt håndtaget nede, så den ikke klikkede. Han slap forsigtigt dørhåndtaget. Gangen strålede af børnevenligt lys. Den var lige så oplyst som en fængselsgård. Han gik hen ad den med forsigtige skridt, hele vejen hen til Lucys værelse med den halvåbne dør i den anden ende. Først ville han sikre sig, at hun stadig var på sit værelse. Det var hun. Fint. Han gik tilbage til Julias dør. Hans hjerte hamrede. Han følte sig skræmmende levende. Han lænede sig mod døren og lyttede.

Hvad skulle han nu gøre? Hvad ville Julia gøre, hvis han kom ind på hendes værelse? Ringe til politiet? Trække ham ned i sengen, mens hun hviskede: "Det var du lang tid om." Måske var det lidt taktløst at vække hende klokken fire om morgenen. Måske skulle han lave en aftale til den følgende aften. Han fik kolde fødder af at stå på de sekskantede fliser.

"Far."

Han vendte sig om og fik øje på Robert, der bleg og med rynket pande stod i døråbningen til sit værelse.

"Hej," hviskede Patrick.

"Hvad laver du?"

"Godt spørgsmål," svarede Patrick. "Tja, jeg hørte Thomas græde ..." Det var jo i og for sig sandt. "Og så ville jeg lige se, om der var noget i vejen."

"Men hvorfor står du så uden for Julias værelse?"

"Jeg ville ikke forstyrre Thomas, hvis han var faldet i søvn igen," forklarede Patrick. Robert var for intelligent til at tro på den slags vrøvl, men måske var han lidt for ung til at få sandheden at vide. Om nogle år ville Patrick byde ham en cigar og sige: "Jeg har det her temmelig pinlige *mezzo del camin*-problem og trænger til en hurtig affære, der kan give mig gejsten tilbage." Så ville Robert give ham et

klap på skulderen og sige: "Du har min fulde forståelse, du gamle. Held og lykke og god jagt." Foreløbig var han seks år gammel, og sandheden måtte holdes skjult for ham.

Som for at redde Patrick ud af kniben udstødte Thomas endnu et lidende vræl.

"Jeg må hellere gå derind," sagde Patrick. "Stakkels mor har været oppe hele natten."

Han smilede stoisk til Robert. "Prøv at få lidt søvn," sagde han og kyssede ham på panden.

Robert gik ind på sit værelse igen uden at være overbevist.

Natlampen i Thomas' rodede værelse kastede et svagt orange lys på gulvet. Patrick listede hen til sengen, som Mary hver nat lagde Thomas i, så han slap for sin forhadte vugge, og lagde sig på madrassen, mens han skubbede ti-tolv bløde tøjdyr ned på gulvet. Thomas vendte og drejede sig for at finde en bekvem stilling. Patrick lå på siden og var ved at falde ud over sengekanten. Han ville bestemt ikke få sovet i denne umagelige sardindåse, men hvis bare han kunne lade bevidstheden strømme, kunne han måske finde lidt hvile; hvis han bare kunne overgive sig til sine drømme uden at lade sig tyrannisere af dem, ville det i det mindste være noget. Han ville bare glemme hændelsen med Julia. Hvilken hændelse med Julia?

Måske ville Thomas ikke blive et vrag, når han blev voksen. Hvad mere kunne man ønske sig?

Han begyndte at glide ind i halve tanker, kvarte tanker, talte ned ... ned.

Patrick mærkede et voldsomt spark i ansigtet. En varm strøm af blod, der smagte metallisk, fyldte næsen og ganen.

"Pokkers," sagde han, "jeg tror, jeg har fået næseblod."

"Stakkels dig," mumlede Mary.

"Jeg må hellere gå tilbage til mit værelse," hviskede han og rullede baglæns ned på gulvet. Han lagde Thomas' bløde livvagter op i sengen igen og rejste sig. Han havde ondt i knæene. Han havde

sikkert gift. Han kunne lige så godt flytte ind på sin mors plejehjem. Det kunne da være hyggeligt!

Han sjokkede tilbage gennem gangen, mens han trykkede næseboret sammen med pegefingerknoen. Der var blodpletter på hans pyjamas; det var den valmueark. Nu var klokken fem, og det var for sent til den ene halvdel af livet og for tidligt til den anden. Der var ingen udsigt til søvn. Han kunne lige så godt gå nedenunder, drikke et par liter sund, økologisk kaffe og betale nogle regninger.